

Magnetická rezonancia

Predná hora, Vianoce

Na príjme sa otvorili dvere. Do sporo osvetlenej miestnosti vošiel lekár. Zo seba striasol sneh. – Veselé Vianoce, Janči.

– Veselé aj Tebe, Paľo. Bolo dnes niečo?

– Nič také, doviezli dvoch ožranov na odvykanie. Obvyklé prípady.

– Aha, tak bude pokojná služba. Daj si pozor na ceste, riadne nasnežilo, a ešte stále husto sneží.

– Počkaj, máme tu jeden čudný prípad. Cudzinec nejaký, asi z Dánska.

– Čo ten tu robí?

– Poliši si s ním nevedeli rady.

– A čo, alkohol, drogy?

– Nie, magnetky.

– Netrep, aké magnetky?

– No, malé magnetky. Vieš, také na pamiatku z nejakého mesta. To, čo mestá dajú urobiť pre turistov a hostí, na rozdávanie. Pozri, aj tu na príjme je taká magnetka, to on ju tam nalepil.

– Dobre, ale čo robí ten blb u nás, veď my liečime ľudí od návykov?

– Viem, ale ten Dán je vraj chorobne posadnutý, všade lepí tie magnetky.

Polepil aj policajné auto v Zlatých Moravciach.

– Nehovor, že až odtiaľ ho sem doviezli.

– Hej, skúsili sa ho zbaviť najskôr v mestskej nemocnici, ale tam ho v noci prichytili v operačke, ako lepí magnetky na operačné prístroje. Ráno museli kvôli tomu odložiť operácie, lebo kontaminoval miestnosť aj stroje.

– Dobre, no, ale čo my s ním teraz?

– Nič, skús sa s ním porozprávať.

– A vie vôbec po slovensky?

– Hej, ale má zvláštny akcent a šušle.

– Porozprávam sa s ním. Pošleme ho domov, veď sú Vianoce.

Psychiater Janko Spielmann si sadol do svojej kancelárie. Poprosil sestričku, aby mu priniesla mu kávu. Otvoril šuplík a nalial si za pohárik. Robil to tak vždy, keď si sadol za písací stôl, čo bolo niekoľkokrát za deň — potrebuje sa predsa vedieť vcítiť do závislostí svojich pacientov. Sestrička mu doniesla aj spisy aktuálnych hospitalizovaných pacientov. Viacerých z nich poznal Spielmann už roky. Vždy, keď ich pustili, prisahali sa, že sa už nedotknú alkoholu alebo pervitínu, ale len málokto to naozaj dokázal. Všetci sa vracali do svojho známeho prostredia, a mal dojem, že aj radi. Starí kamaráti, staré návyky, staré pukušenia.

Okolo siedmej vstal a vyšiel na obchôdzku. Slovo vizita nemal rád.

Prípomínalo mu to návštevu po francúzsky, a on nešiel k nikomu na návštevu. Nikto ho nepozval, nezavolať, išiel sa nanútiť ľuďom, ktorí o neho veľmi nestáli, len nemali na výber.

Keď vybavil obchôdzku, ostal mu jeden spis. – Kam ste dali toho Dána?, spýtal sa sestričky. – Museli sme ho dať do kazajky. Ešte aj tu všade lepil tie svoje poondiate magnetky. Dali sme ho na izolačku.

Doktor Spielmann kývol hlavou na súhlas — chápal, s niektorými pacientmi sa nedá ináč.

Pred izolačkou si pozrel menovku pacienta: Rudolf Kooiiman. Na spise bolo napísané Koojiman. Nieкто sa pomýlil, pomyslel si, spýtam sa ho, ako sa skutočne píše jeho meno. Prikázal ošetrovateľovi otvoriť dvere a vošiel do izolačnej cely.

- Dobrý večer, pán Koojiman, som doktor Spielmann.
- Nie som žiadny Koojiman, a dobrý večer to tiež nie je.
- Tak sa voláte Kooiiman?
- Nie, prečo, vás z toho klubu tak informovali? Volám sa Kooijman. Tak ťažké to hádam nie je — zapamätať si štyri písmená v správnom poradí? O, o, i, j.
- Dobre, pán Kooijman, opravím to. Ešte sme tu nemali Dána.
- Akého Dána? Som Holanďan! To vám tu všetkým šibe?
- Prepáčte, viete, ako to je. Na príjme sa nieкто pomýlil. V každom prípade dám pokyn, aby vaše meno opravili.
- To nestačí, opravte to rovno vy v počítačovom systéme: o, o, i, j.
- Dobre, pán Kooijman, ale hádam ma nemáte za sekretárku?
- Určite nie, sekretárku by som nepoveril takou komplikovanou úlohou. Vás odhadujem na trochu schopnejšieho. Hoci zatiaľ len o niečo.
- No, dobre, ale vráťme sa k tomu, prečo ste tu. Viete, prečo ste tu?
- Nie, vy áno?
- Tak... povedali mi, že ste posadnutý lepením magnetiek na čokoľvek. Je to pravda?
- Samozrejme nie, každý má svoje hobby. Ja zbieram magnetky. Ale ja som nechcel zbierať magnetky. Vlastne ich nenávidím.
- Prečo potom zbierate magnetky, keď ich nenávidíte?
- Nechtiac, prsto sa tak stalo.
- A kedy ste s tým začali?
- Pred pár rokmi. Dal som sa dokopy s jednou ženou v strednom veku. Viete, ako to ide. Prvá zamilovanosť, celé dni v spálni. Ale potom to prejde a človek potrebuje nejako zabiť ten čas.
- Čo vlastne robíte? Aká je vaša profesia?
- Som prekladateľ.
- Tak to sa hádam nenudíte? Čo prekladáte? Literatúru, básne, divadelné hry?
- Nie, prekladám technické preukazy.
- Čo? Technické preukazy? Hádam žartujete?
- Nie, prečo? Vyzerám na to, že žartujem?
- To nie, ale vráťme sa k tým magnetkám.
- Tá moja žena ma prehovorila na scrabble. A tak sa to začalo.
- Scrabble poznám. Ale stále nechápem súvis s magnetkami.
- Veľa toho nerozumiete, čo? Rozmýšľam, či vôbec zvládnete opraviť moje meno v počítači.
- Nebojte sa, urobím to, len pokračujte.
- Tak tá moja ma nútila hrať scrabble. Len, čo sme vyšli zo spálne, hneď vyložila hru na stôl. Neskôr sme sa do tej spálne už ani nedostali. Celý deň sme hrali scrabble. Ledva sme doraňajkovali, už vytiahla hru. Po obede to isté. Na začiatku som sa robil sprostý, že neviem počítať, to mi vydržalo pár

rokov, ale potom ju to prestalo baviť a musel som si sám počítať skóre. A ešte si ho aj zapísať, aj slová. Hotový teror.

– Hm, stále nevidím súvis s magnetkami.

– Bystrý nie ste, čo? Pijete?

– Ja? Čo? Už prestaňte, ja som váš lekár!

– Načo mi je taký lekár, ktorý ničomu nerozumie?

– Radšej mlčte, a povedzte, ako to bolo s tými magnetkami. Nemám celý večer pre vás.

– A kde sa chystáte? Čo, idete si uhnúť so sestričkami? Za to vám platia?

– Prestáva ma to baviť. Budem musieť prijať opatrenia.

– To by ma zaujímalo, aké opatrenia by to boli. Veď už som v kazajke. Máte ešte niečo fajnovejšie?

– Rozprávajte mi už o tých magnetkách.

– No, dobre, tak sme hrávali scrabble. Prvý rok som tomu nerozumel.

Nepoznal som slová. Žena ma každý raz nabila. A jej mama tiež. Má skoro sto rokov, ale nabila ma, ako keby som bol slepý a sprostý. Ale po nejakom čase sa situácia zmenila. Mám dobrú pamäť, tak som si zapamätal všetky tie hlúpe slová, s ktorými ma žena terorizovala: žln, mrl, bfla, gni. Také. Len som najprv nevedel, či to slovo letí vo vzduchu alebo stojí v lese, či je to nádoba alebo zver. Ale to je jedno.

– Magnetky, prosím.

– Kľud, doktore, veď sú Vianoce. Vonku sneží, a ja tu ležím ako klobása v trdelníku. Ak ma nenecháte dopovedať, tak idem preč. Ja vlastne nie, ale vy choďte. Nebudete mi chýbať.

– Dobre, nič som nepovedal.

– Po nejakom čase moja žena zistila niekde na internete, že sú aj iní s touto odchýlkou, ktorí furt hrajú scrabble. A že sa organizujú dokonca turnaje. Tak jedného dňa, asi niekedy na začiatku roku 2015, ma zobrala na taký turnaj v Banskej Bystrici. Nechcelo sa mi. Ale žena, že sa tam ideme len pozrieť a potom pôjdeme preč. No, dobre, som si myslel, kukneme a padáme. Museli sme strašne skoro vstať, už o šiestej. Ale, keď sme tam prišli, vyzeralo to dobre. Samé stoly s jedlom, koláčmi, slanými chrumkami a sladkými nápojmi. Tá časť sa mi dosť pozdávala.

– A tam boli tie magnetky?

– O čom to zase hovoríte? Spomenul som magnetky?

– Dobre, dobre, hovorte ďalej.

– Pustil som sa do toho jedla, ale zrazu sa tam zjavili nejakí vedúci, ktorí povedali, že začína turnaj. Super, som si povedal, najedený som, ešte sa pozriem chvíľu na tých bláznov a môžeme ísť. Pôjdeme do Európy a potom na obed. Ale nevyšlo mi to. Bola tam nejaká panovačná, ktorá nám povedala, aby sme si aj my sadli. Moja vlastná panovačná hneď súhlasila. Nemal som na výber, prišli sme tam na jej aute. Tak som si aj ja sadol. A hrali sme. A celkom dobre. Mali sme po tri výhry v ten deň. To iste sa tá panovačná dohodla s ostatnými, aby nás nechali párkrát vyhrať. – Akí ste dobrí, prídte aj nabudúce. Áno, a platte členské a vstupné. Poznám tie triky.

– Tak ste už nešli na ďalšie turnaje?

– Ale kde?! Tej mojej sa to tak zapáčilo, že ma ťahala aj na ďalšie turnaje.

Otvorili sa dvere a sestrička vrhla spýtavý pohľad na doktora. Kývol, že hneď. Dvere sa zase zatvorili.

– A tam sa už dúfam objavia aj tie magnetky..?

– Jasné. Robíte si zo mňa blázna, alebo čo?

– Nie, to v žiadnom prípade.

– Na tých turnajoch hrajú na život a na smrť o najvyššie miesto. Prví traja dostanú poháre, ostatní nejaké tričká a perá a tak. No, a potom ten, ktorý skončí na poslednom mieste, dostane magnetky. Uf, ako som nenávidel tie magnetky. Roky som odchádzal z turnajov s magnetkami. Mal som ich celé skrine, v aute plný kufor.

– Pohár ste nikdy nevyhrali?

– Ako prosím? Ako môžem ako cudzinec vyhrať taký pohár? Povedal som vám, že moja žena ma bombardovala s takými slovami ako: žln, mrľ, brľa, gni. No, to nebolo nič. Títo slovní extrémisti na tých turnajoch chrlia ešte aj čudnejšie slová, aké ani slovníky nemajú. Zbytočne som ich tam hľadal.

– Tak teraz vieme, ako ste sa dostali k magnetkám. Ale čo vás inšpirovalo, aby ste ich začali lepiť na všetko možné?

– Pomsta. – Holanďanovi zažiarili oči a hodil na doktora podozrivý úsmev.

– Videl som, ako stále tí istí odchádzajú z turnajov s pohármi. Rozhodol som sa, že sa pôjdem pozrieť k takým do bytu, čo s tými pohármi robia. Tak som sa vlámal k viacerým. Symbolicky som im aj niečo ukradol, aby to nebolo podozrivé. Ale hlavne som sa pozrel na tie ich poháre. Dočerta, keby ste to boli videli! Niektorí majú celú obývačku plnú pohárov. A jeden ich má toľko, že musel pristávať k svojmu domu sklad. Vravím vám, že nie sú normálni.

– To je možné, ale zatiaľ oni sú doma, a vy tu ležíte v kazajke.

– Hm, to je tiež pravda.

– A magnetky?

– Keď som ich mal za celé vrecia, rozhodol som sa, že sa ich musím zbaviť.

Tak som ich začal lepiť, kde sa to len dalo. Tak im treba. Tak vám treba.

Nemali ste mi ich dať. Aj ja som chcel pohár. Aspoň raz.

Doktor Spielmann vstal a povedal, že na dnes to stačí. Vrátil sa do svojej kancelárie, vytiahol fľašku zo šuplika a nalial do dvoch pohárikov. Keď prišla sestrička, sadla si mu na lono a štrngli si.

– Bol si u toho Dána?

– Bol.

– A šibe mu?

– Že či! Veselé Vianoce!